

begge Kommissarier. Den ærede foregaaende Taler beklagede Nedsættelsen og mente, man burde være bleven staaende ved Regeringens Forslag. Jeg skal der minde om, at i Kommissionen vilde man ikke en Gang gaa saa højt op som vedtaget i Folketinget, der var den højeste Løn, der blev foreslaaet, 5,000 Kr., og vi 4 andre Medlemmer foresloge endnu et ringere Beløb, indregnet efter 4,000 Kr. aarlig for den Tid, vedkommende maatte arbejde. Man maa jo ogsaa huske paa, at der foruden den faste Løn er 8 Kr. i Diæter for hver Dag, den paagældende er i Virksomhed, og Rejsegodtgørelse samt Kontorholdsgodtgørelse, hvad der jo er en Selvfølge. Men disse Diæter udgøre et meget væsentligt Tillæg til Lønnen. Naar man altsaa her er gaaet op til 6,000 Kr. og 7,800 Kr. som Slutningsløn, synes jeg, at det maa findes fuldstændig i sin Orden.

Dernæst beklagede den ærede Taler sig over, at den ene Kommissarius skal bo i Aarhus, hvilket skal være uheldigt, da han havde saa meget at gøre med Centraladministrationen her i København. Men jeg maa der minde om, at Kommissarius for Jylland jo har sit Arbejdsfelt derovre, og det er af ulige større Vigtighed, at han er i Nærheden af sin Arbejdsmark end i Nærheden af Centraladministrationen her i Byen. Afstanden fra Aarhus hertil er jo heller ikke særlig stor, der gaar daglig Dampskib mellem Aarhus og København, han kan korrespondere, hvad Øjeblik det skal være, med Hovedkontoret, dels mundtlig, dels skriftlig. Derfor hilser jeg denne Forandring med Glæde. Det er jo af sort Vigtighed, at Kommissarius staar i et saa nært Forhold til Befolkningen som muligt. — Den tredie i Folketinget foretagne Forandring, som den ærede foregaaende Taler ikke berørte — han har muligvis ikke noget imod den — angaar Overgangstiden. Det oprindelige Forslag indeholdt i § 4 en midlertidig Ordning, der skulde gælde, indtil Kommissarierne efterhaanden traadte tilbage, først saa skulde Loven enkeltvis træde i Kraft. Men nu foreslaas det, at Loven i sin Helhed skal træde i Kraft om 5 Aar, ogsaa denne Forandring hilser jeg med Glæde. — Jeg anser saaledes de 3 Forandringer for Forbedringer, og uagtet Ændringen som Helhed efter min Stilling i den forrige Kommission selvfølgelig ikke har kunnet vinde min fulde Sympati, skal jeg dog af Hensyn til, at Regeringen og Folketinget staa i fuldstændig Enighed overfor, hvad der her er vedtaget, resignere

og anbefale det foreliggende Forslag til velvillig Behandling.

Formanden: Jeg beder ærede Medlemmer ikke optage Behandlingen af de 2 af den ærede Taler berørte meget tvivlsomme og udenfor denne Sag liggende Spørgsmaal om Oprettelse af et Jernbaneraad og om Ekspropriationslovgivningen. Jeg forstod ogsaa det ærede Medlem saaledes, at det ikke var hans Ønske at fremkalde nogen Forhandling om disse to Spørgsmaal.

Breinholt: Jeg tør vel gaa ud fra at have opfattet det ærede 6te kongevalgte Medlem (Juul-Rysensteen) rigtig, naar jeg af hans Udtalelser slutter, at han finder, at det foreliggende Lovforslag trænger til fornyet og nøje Undersøgelse og Overvejelse, og at en saadan derfor bør finde Sted gennem en Udvalgsbehandling. Til dette Ønske slutter jeg mig ganske, om end af andre Grunde end de af det meget ærede Medlem fremførte, thi mig forekommer det, at dette Lovforslag særlig trænger til Granskning, fordi det er et overmaade tvivlsomt Spørgsmaal, om hele Kommissariatsvæsenet overhovedet bør fortsættes, om det ikke med en enkelt bestemt Undtagelse bør ophæves. Jeg skal straks for at undgaa Misforstaaelse sige, hvilken Undtagelse jeg sigter til. Jeg tænker paa alle ny Baneanlæg og Baneudvidelser, hvor en kongelig Kommissarius eller en med ham ligestillet Personlighed vistnok bestandig vil være uundværlig. Derimod finder jeg, at ved Banernes daglige Drift, det være sig Stats- eller Privatbaner, har dette fornemme Overtilsyn grumme lidt at gøre og er mere besværligt end nyttigt. Det er en Institution, der gaar langt tilbage i Tiden, nemlig til 1845; den har altsaa næsten to Menneskealdrer paa Bagen. Og den saavel som i det hele Loven af 1845 hviler paa Forudsætninger, som ikke længere ere til Stede. Der var den Gang her i Landet endnu ikke en eneste Jernbane, og der kunde altsaa ikke bygges paa egne Erfaringer. Det forekommer mig derfor, at det er mere end mærkeligt, at man vil opretholde i samme Form en Institution af den Alder og bygget paa Forudsætninger, der aldeles ikke svare til Nutiden. Tværtimod, for at bruge et Udtryk, som selve Bemærkningerne til Lovforslaget benytte sig af, den rivende Udvikling, vort Jernbanevæsen har taget, betinger efter min Formening, at man gaar til Omord-